

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. május 7.
(csütörtök)**

Szepesy László

VENDÉGSZERETET

Énekek: 249, 821

Alapige: Róma 12,13b
„a vendégszeretetet gyakoroljátok.”

Imádkozzunk!

Olyan csodálatos dolog előttünk, mennyei Édesatyánk, hogy a mennyei karokkal együtt most mi is Téged áldhattunk és dicsőíthettünk hitből és szívből jövően. Köszönjük Neked, hogy mindez azért lehetséges, mert egyszer megkerestél bennünket, új szívet adtál nekünk, új szemet annak meglátására, hogy ki vagy Te, és a Te igéd világosságával bevilágítottál szívünk sötétségébe, és felragyogtattad számunkra szent Fiadat, Krisztust. Köszönjük, hogy a Te ismereted által egyre nagyobb lehet bennünk a hálaadás, mert a Szentlélek az, aki ezt munkálja. Mindaz, amit az igében élénk adsz, mindaz, ami emlékeztet és rámutat egyszülött Fiad váltságahalálára és váltságmunkájára, az valóban kimondhatatlan hálaóra ösztönöz bennünket. De még ez is kevés ahhoz, amit Te érdemelsz, hiszen mi a mi énekünk, és mi a mi odaszánt életünk ahhoz a kegyelemhez képest, amellyel Te lehajoltál hozzánk, amellyel nap mint nap megőrizöl bennünket a hitben, amellyel hordozol minket minden megpróbáltatás, fájdalom és bukás közepette is.

Köszönjük, Urunk, hogy mégis erre indítasz újból és újból bennünket, hogy életünket Neked szenteljük, és így is dicsérjünk Téged. Szeretnénk hálát adni Neked azért, hogy a mai napon is így segítettél meg és voltál velünk.

Köszönjük, hogy most testvéri közösségben lehetünk együtt. Kérjük, hogy most is indíts minket hálaóra úgy, hogy ajándékozz meg bennünket a Te szavaddal, amely élő és ható, ránk van hatással, és bennünk élhet. Kérjük ezt, hogy valóban a Te szavad hangozzék, és nyisd meg a mi szívünket előtte, védj azt jól bele, és az „engedelmesség lelkével támogass” bennünket, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói is hadd lehessünk, és így olyan gyümölcsöket teremhessünk, amelyeket látva a környezetünkben élők, Téged dicsőíthessenek. Így legyen, kérünk, most áldásod együtt lételünkön, Rád figyelésünkön.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalommal folytatjuk a Róm 12 tanulmányozását. Ez a fejezet – mint ahogy azt már korábbi igehirdetéseinkben is mondtam – egy fordulópont a levél gondolatmenetében. Az apostol 11 fejezeten keresztül feltárja az evangélium mélységeit előttünk, beszélve a bűnről, a megigazulásunkról, Isten kegyelméről, az eleve elrendelésről, Krisztus megváltó munkájáról, most pedig ezek gyakorlati következményeiről beszél. A 12. fejezet arról szól, hogy mindabból, amit Isten tett értünk, és elvégzett bennünk, mi következik ránk nézve, milyen hívó élet származik ebből.

Miért említem mindezt? Azért, mert ez a rövid félmondat, hogy „*a vendégszeretetet gyakoroljátok*”, nem egy kedves kiegészítés akar lenni itt a hosszú felsorolásban, amely a 12. fejezetben van, mert Pál apostol itt nem egy kulturális szokásról, egy opcionális, választható kedves gesztusról beszél, hanem az evangélium következményéről. Azt mondja ki, hogy ha te hiszed mindazt, amiről a Rómaiakhoz írt levél eddig szólt és korábban beszélt, akkor ebből többek között az következik rád és az életedre nézve, hogy a vendégszeretetet gyakorolni fogod. Reformátusként világosan hisszük és valljuk, hogy a megigazult ember élete szükségszerűen gyümölcsöt terem. Miért? Mert Isten Szentlelke munkálkodik bennünk, és a Lélek nem tétlen. Pont ezért a szóban forgó vendégszeretetet nem tarthatjuk valamiféle társadalmi szokásnak vagy az illemhez tartozó dolognak csupán. Nem mondhatjuk, hogy nálunk, otthonunkban vagy családjunkban ez nem szokás, ezért nem is hívlak meg téged vendégségbe, mivel az ígén keresztül Isten maga szólít fel minket erre, hogy „*a vendégszeretetet gyakoroljátok*”, függetlenül attól, hogy milyen néphez és kultúrához tartozunk. Minden hívó embert felszólít erre az Úr. De azt sem mondhatjuk: a vendégszeretet gyakorlása személyiségtípus kérdése lenne. Nem bújhatunk amögé, hogy mi zárkózott emberek vagyunk, ezért nekünk nem is szükséges e szerint a felszólítás szerint cselekednünk. A vendégszeretet gyakorlása Pál gondolatmenete szerint világosan és egyértelműen lelki kötelességünk, Isten nekünk adott kegyelmének a gyümölcse, abból fakad.

De mit is jelent a vendégszeretet? Az itt szereplő görög szó, a *philoxenia* szó szerint azt jelenti, hogy „idegenek szeretete”, tehát két szóból tevődik össze. Az idegen alatt egyszerűen azokat az embereket kell értenünk, akik nem tartoznak a családjunkhoz, gyülekezetünkhöz, azaz nem állnak velünk semmilyen kapcsolatban a hétköznapi élet során. Az tehát, amire Pál apostol felszólít minket, mondhatjuk nyugodtan, hogy radikálisabb, mint azt általában gondolnánk. Mert nem azt jelenti, hogy lássuk vendégül a barátainkat, sem pedig azt, hogy ünnepekkor hívjuk meg a nagyobb családjunkat. Ezeket is tegyük meg természetesen, de ezeknél jóval többről beszél itt Isten. Arról, hogy nyissuk meg az életünket azok előtt, akik nem tartoznak hozzánk.

És hogy ne gondoljuk ezt valami jelentéktelen dolognak, hadd idézzek a Testvéreknek néhány igeszakaszt, amelyek rámutatnak ennek a gyakorlatnak a fontosságára, mert sok mondanivalója van az Úrnak ezzel kapcsolatban nekünk. Először is az ige beszél arról, hogy fogadjuk be Isten ígéjének azon szolgálait, hirdetőit, akiket nem ismerünk. Ez az evangéliumokban van leírva. Amikor Krisztus először kiküldte az apostolokat kettesével, akkor azt parancsolta, hogy fogadják el a vendégszeretetet, és így szálljanak meg házaknál, amikor egy újabb faluba vagy városba érkeznek. (Erről bővebben a Mát 10,9-11-ben olvashatunk.) Pál apostol leveleiben több embert konkrétan meg is nevez, akik őt így fogadták be, mint vendég misszionáriust, házigazdái voltak Pál apostolnak. Sőt volt olyan, hogy valaki egy egész gyülekezetet

befogadott a házába. Például a római gyülekezet házigazdája Gaius volt, ahogyan arról a Róm 16,23-ban olvashatunk: *„Köszönt titeket Gájus, aki nekem és az egész gyülekezetnek gazdája.”* És az itt szereplő szó ugyanez a philoxenia (idegeneket befogadó és szerető). Krisztus ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy mekkora a dicsősége annak, ha valaki az Ő szolgáit befogadja. Azt mondja a Mát 10,40-ben: *„Aki titeket befogad, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött”.* Ennek a kijelentésnek komoly és mély jelentése van, hiszen Isten befogadásáról beszél nekünk itt Urunk. Tehát látjuk, hogy egy látszólag jelentéktelen vendégszeretetet hová vezethet, és mi múlhat rajta.

Ennek tükrében nem meglepő, hogy Krisztus erről a vendégszeretetről azt mondja, hogy arra az ítélet napján az Iránta való szeretetünk bizonyítékaként fog tekinteni. A Mát 25,34-35-ben ugyanis azt mondja: *„Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok”* – ezt ugye nem csak utcán lehet megtenni –; *„szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem”.* Vagyis megnyitottátok előttem otthonaitokat, vendégül láttatok engem – mondja ezt Krisztus az ítélet napján.

Ezen kívül a Zsidókhoz írt levél írója beszél a vendégszeretet rejtett áldásairól is, amikor azt mondja a 13,2-ben: *„A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ezáltal némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.”* Mire gondol itt a levél szerzője? Két dologra. Az egyik, amikor szó szerint angyalokról lehetett szó, például gondolhatunk Lót történetére, aki egyszerű férfiakat látott vendégül a bűnös városban, akikről aztán kiderült, hogy Isten angyalai voltak, és megmentették az életét, de ő mint egyszerű férfiakat fogadta be. Vagy gondoljunk Ábrahámra, aki három férfit látott vendégül, akik között – kiderült – ott volt maga az Úr, és fontos kijelentéseket mondott el Ábrahámnak. Vagy gondoljunk az emmausi tanítványokra, akik utazásuk során behívták otthonukba Krisztust, hogy vendégül lássák, pedig akkor még nem tudták, hogy ki ő, csak egy férfi volt a számukra. De az itt szereplő görög szó nemcsak angyalt jelent, hanem egyszerűen küldöttet is, azaz egyszerű hívő embert is be lehet fogadni, aki Isten ígését adhatja nekünk, akit Isten küldött el hozzánk. És micsoda áldást készíthet az Úr így is a Neki engedelmeskedők számára, ha vendégül befogadnak testvéreket.

Péter apostol is, amikor az utolsó időkről beszél, fontosnak tartja a vendégszereteten megmutatkozó isteni szeretetet, amikor arra szólít fel minket az 1Pét 4,9-ben, hogy *„legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül”.* Ezzel pedig azt is hangsúlyozza, hogy ne kényszerűségből, ne muszájból, ne morgolódva, ne illemből, hanem örömmel lássátok egymást vendégül. Örömmel.

És amikor Pál apostol leírja azt, hogy milyenek hívők legyenek presbiterek, mindkét listában (az 1 Tim 3,2-ben és a Tit 1,8-ban is) szerepel a vendégszeretet gyakorlása. Olyan férfi legyen, aki vendégszerető, és ezt rendszeresen gyakorolja. Később a keresztyénüldözések idején is fontos volt, hogy az üldözötteket, akiket bár személyesen nem ismertek, mégis testvéreik befogadták otthonaikba más városokban. De szegény, rászoruló testvéreikkel is ezt tették, ahogyan arra Krisztus fel is szólít minket a Luk 14,12-14-ben, mikor azt mondja: *„... Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék neked. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És bol-*

dog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik neked az igazak feltámadásakor.”

Látjuk tehát, hogy mennyi mondanivalója van Urunknak ezzel kapcsolatban (és nem olvastam fel minden ígét, mert vég nélkül sorolhatnám azokat). Pont ezért fontos megértenünk, hogy Isten a Vele való kapcsolatunkban olyanokká akar formálni bennünket, akik képesek másokat befogadni, szeretni ilyen módon is.

Miután láttuk ezt a rengeteg példát, amelyek ennek gyakorlása fontosságára hívják fel a figyelmünket, most térjünk arra a kérdésre, hogy miért is kell gyakorolni a vendégszeretetet, miért kell erre felszólítani minket. Először is nem mondok újat, Testvérek, hogy ha azt állítom, hogy a vendégszeretet nem magától értetődő dolog. Bűnös szívünk nem gyakorolja. De ha saját korunkra nézünk, és társadalmi szokásainkra is, akkor azt kell mondanunk, hogy a vendégszeretet napjainkban a legtöbb ember szívében meghidegült. Többektől hallottam, akik ideköltöztek a fővárosba, hogy amikor az új szomszédjaikkal akartak ismerkedni, becsöngettek, bekopogtak hozzájuk, nemcsak érdektelenséggel és közömbösséggel találkoztak, hanem időnként durva elutasításban is részük volt. Figyeljük meg az ígét, hogy a hangsúly nem azon van, hogy legyünk vendégszeretők csupán, hanem hogy gyakoroljuk azt. Tehát itt nemcsak egy érzésről, beállítottságról beszél az apostol, hanem hogy ez nyilvánuljon meg a gyakorlatban is. Miért? Mert még a hívők között is sajnos nagy kísértés a nemtörődömség, hogy a másikkal nem foglalkozom. Bűnös természetünk szerint ugyanis nem vagyunk vendégszeretők, hanem sok esetben bezárkózók, ami egyúttal azt is jelenti, hogy másokat pedig kizárunk az életünkéből. Magunk bezárkózunk, másokat pedig kizárunk. Gyarló szívünk önző is, inkább szeret kapni, magát kényeztetni, mint másoknak adni. Az otthonunk a kényelmi zónánkat jelenti, és azt védjük minden olyan változástól, amely számunkra kellemetlenséget okoz, vagy netán áldozathozatallal jár. Sajnos a legtöbb ember természetes reakcióját így lehetne összefoglalni a vendégszeretettel kapcsolatban: „Ez az én otthonom. Ez az én időm. Ez az én nyugalomom. Te ezeket ne akard megváltoztatni vagy elvenni.” Isten azonban azt mondja az ígében, hogy semmi sem a tiéd úgy igazából. Nem csak az életed, de az otthonod, a javaid, de még az időd is az Úré, és Neki megvannak a maga tervei, hogy mire használd, hogyan használd azokat.

Ennél azonban sokkalta többet is mond az Úr. Az evangéliumot úgy is megfogalmazza az ige, hogy annak lényege, hogy Krisztus befogadott minket, bűnösöket. Népe tagjává és családjá részévé tett. Hiszen gondoljunk bele, mit mond erről a Szentírás. Mi idegenek voltunk több értelemben is. Egyrészt idegenek voltunk Istentől, és az Ő népétől távol éltünk (Ef 2,12). Másrészt bűnben éltünk, nem szentek módjára, nem illettünk bele a szentek közösségébe. Méltatlanok voltunk Isten legkisebb jótevékenységére is, hogy akár egy pohár vizet adjon nekünk. Krisztus azonban befogadott minket, az Ő testének tagjává, Isten gyermekévé tett hit által új szívet adva nekünk. Ez a vendégszeretet teológiai alapja, Krisztus irántunk való szeretete és könyörülete. Az, amit értünk és velünk tett és tesz.

Amikor hívőként a vendégszeretetet gyakoroljuk, akkor bizonyos mértékben az evangéliumot jeleníthetjük meg, az válik bizonyos mértékben láthatóvá. Mert a vendégszeretet nem önmagáért van, hanem a másikért. Nem azért gyakorlom, hogy nekem jó legyen csupán, hanem hogy a másiknak. Amikor megnyitod az otthonod, és időt fordítasz másokra, mert velük töltöd az időt, és az energiádat a róluk való gondoskodásba fekteted, akkor mintegy azt mondod, hogy Isten kegyelme nemcsak

szóban áll, hanem valóságban és tettekben is. Hiszen tudjuk jól, hogy az igazi keresztyén élet célja Isten dicsőségének láthatóvá tétele örömmel az életünkben. Igyekezünk úgy élni, hogy az emberek látva a jócselekedeteinket, dicsőítsék mennyei Atyánkat. Ezért a vendégszeretettel is bizonyos áldozatokat hozunk, de mindezt őszinte örömmel és szeretettel, amelyek az Úrra mutatnak.

De mi akadályozhat minket ennek a gyakorlásában? Hiszen világos, hogy ha az Úrnak az ígében többször is fel kell szólítania bennünket erre, akkor valami meggátol minket ebben. Mik lehetnek ezek? Testvérek, legyünk őszinték magunkkal, és nézzünk a szívünkbe. Mindenki magát vizsgálja, én csak néhány szempontot hadd hozzak.

Sok esetben a kényelemszeretetünk akadályoz minket abban, hogy másokat vendégül lássunk. Bár nem mindig, de nagyon sok alkalommal, amikor ilyen kifogásokat hozunk, hogy fáradt vagyok, nincs kedvem hozzá, túl nagy a rendetlenség a lakásban, akkor igazából – valljuk be őszintén, Testvérek – sokszor csak kényelmesek vagyunk, magunkat akarjuk megkímélni némi fáradtságtól, ami a vendéglátással együtt jár. Mondom, hangsúlyozom, nem kizárt dolog, hogy valóban fáradtak vagyunk, és nem alkalmas az idő. Van ilyen is. De nagyon sok esetben más húzódik meg a szavaink mögött. Jézus Krisztus azonban világosan azt mondja a Mát 16,24-ben, hogy ha valaki Utána akar menni, akkor tagadja meg önmagát. Tagadja meg, amit néha reflexből az óemberi természetünkől kifolyólag gondolunk és mondunk. Ez konkrétan azt jelenti: nem mindig azt teszem, ami nekem jól esik, nem mindig azt választom, ami a könnyebb számomra. A vendégszeretet pedig lehet ilyen: időt vesz el, energiát igényel, kizökönt a megszokottból. Mégis ez Isten útja. Mégis ebben akar gyakoroltatni minket Krisztus.

Azután a második dolog, ami gyakran megakadályoz minket ebben: a félelem. Nemcsak az, hogy milyen embert fogadunk be vagy engedünk be a házba (ezzel kapcsolatban is lehetnek negatív tapasztalataink), hanem ilyen kérdések is aggasztanak gyakran bennünket, hogy de mit fognak majd szólni a vendégek. Meg fog felelni minden az igényüknek? Nem vagyok jó vendéglátó. Mi lesz, ha elterjesztik ezt rólam? Az ilyen félelmekkel szemben vértessük fel magunkat azzal a gondolattal, hogy a vendéglátás során nem megszerezniük kell valamit (mások tetszését), hanem annak örömét élhetjük meg, hogy adhatunk valamit, mégpedig szeretetünket, figyelmünket, azt, amink van. A vendéglátás nem arról szól, hogy megnyerd a másikat, hanem hogy szeretheted a másikat. A vendégszeretet nem teljesítmény verseny, mint ahogy nagyon sok esetben sajnos azzá silányul, hogy a másikat felülmúljam, jól megmutassam. Nem a másikat kell lenyűgöznünk, hanem szeretettel befogadnunk, és adnunk azt, amit tudunk.

Másokat az anyagiasság tart vissza a vendégszeretet gyakorlásától. Azt mondják: nincs elég pénzem vendégül látni másokat. Ha ez igaz lenne, hogy ez ettől függ, akkor ez azt jelentené, hogy a vendéglátás a luxUSDolgok közé tartozna, amelyet csak a tehetősebbek engedhetnének meg maguknak. Isten azonban nem így beszél erről itt ebben az ígében és a teljes Szentírásban, hanem úgy, hogy azt minden hívő gyakorolhatja. Mert egy egyszerű ételt vagy egy pohár teát mindannyian megengedhetünk magunknak, én úgy gondolom. Gyakran pedig még ennyi sem kell az őszinte vendégszeretet gyakorlásához, hanem csak egy egyszerű beszélgetés, odafigyelés a másokra. Ezek azok, amiket Isten használni akar a vendéglátásunk során, és nem csak a pénzünket.

Egyszer olvastam egy idős, hívő özvegyasszonyról, aki kicsi lakásban, szerény nyugdíjból élt, és nem volt sok mindene. De volt egy szokása: minden vasárnap istentisztelet után meghívott valakit magához ebédre. Nem mindig ugyanazokat, sőt, ügyelt arra, hogy gyakran olyanokat, akik számára idegenek, akiket nem ismert. Nagy gyülekezete volt, ezért volt erre alkalma, sokakat nem ismert, és időnként új emberek is feltűntek a közösségben, és amint tehetett, ő azonnal élt ezzel a lehetőséggel. Szeretettel hívta meg magához a magányosokat is, akikről tudta, hogy nincs senkijük. Az ebéd, amit adott, egyszerű volt (nem többcsillagos étterem meg szálloda menüje), amit ő maga is evett: egy kis leves, egy főétel, és néha, ha telt rá, akkor egy kis sütemény, amit ő süített. Semmi különös. De az a figyelem és szeretet, ahogyan fogadta vendégeit, az minden vendégének szembeötlő volt. És a beszélgetésekből sosem hiányzott Krisztus. Minden alkalommal valahogyan beleszótt az evangéliumot a társalgásba, vagy ráterelte a témát. Csak évek múlva derült ki, hogy több ember tért meg az ő kis lakásában, mint nagy evangelizációkon, amelyeket stadionokban rendeznek. Miért? Mert ennek az asszonynak a vendégszeretetében látható volt az evangélium. Nemcsak beszélt róla, hanem megélte és gyakorolta.

Hogyan gyakoroljuk mi? Hiszen parancsunk van, erre szólít fel bennünket Isten: „*a vendégszeretetet gyakoroljátok*”. Ez nem egy opcionális lehetősége, Testvérek, ez egy világos felszólítás. Nem ad nekünk az ige konkrét utasításokat, hiszen mindannyiunknak magunknak kell kitalálnunk, hogy mit tehetünk ez ügyben. Magunk ismerjük a saját helyzetünket, időbeosztásunkat, lehetőségeinket, ezért első sorban magunk tegyük fel ezt a kérdést, hogy mit tehetek, hogyan gyakorolhatom én ezt. Csak néhány utat és tanácsot hadd adjak a Testvéreknek ez ügyben, amelyek segíthetnek minket az ezen az úton való járásban.

Először is, ha még netán nem gyakorolnánk ezt, akkor kezdjük kicsiben a dolgot. Nem kell rögtön világra szóló lakomát tartanunk, mindenben a tökéletesre törekednünk, hanem kezdjük apró dolgokkal. Hívjunk meg valakit teára, kávéra, egy egyszerű étkezésre, és beszéljünk. Ne a körítés legyen a lényeg, hanem az együttlét öröme.

Fontos azonban – és ez legyen a következő dolog –, hogy legyünk tudatosak ebben a dologban is, akarjuk követni Istent ezen az úton, és szánjunk időt arra, amire Ő azt mondja, hogy szánjatok erre időt. A vendégszeretet ugyanis nem mindig spontán dolog, ezt lehet betervezni is. Ahogyan megtervezzük a heti teendőinket, úgy hente, kéthetente, vagy ki milyen rendszerességgel akarja, be is illeszthetünk a nap-tárunkba egy-egy ilyen találkozást vagy meghívást.

Törekedjünk arra is, Testvérek, hogy nyissuk meg az életünket mások előtt. Ne legyünk zárt könyvek mások számára. Itt nem azt mondom, hogy minden mély titkunkat azonnal tárjuk fel az első beszélgetésekkor, csak legyünk személyesek. A vendégség ne csak az otthonunkba való beengedésről és az ételről szóljon. Szánjunk rá időt, őszinte figyelmet. Legyen lelki találkozásunk egymással.

Aztán egy újabb utat mutat az ige: keressünk idegen vendégeket, ne csak a barátainkat. Hívjunk meg magunkhoz új gyülekezeti tagokat, akár magányosokat, rászorulókat is, de ne csak testvéreket keressünk, hanem a környezetünkben élőket is. Nem csak a gyülekezetből lehet meghívni valakit. Lehet egy olyan szomszédot, akivel lehet, hogy már évtizedek óta egymás mellett élünk, de még egyszer sem beszéltem vele akár Istenről, akár csak arról, hogy hogy van.

Mindezekben pedig folyamatosan bátorítson minket mindaz, amit Krisztus értünk tett. Emlékeztessük magunkat újból és újból erre. Olvassuk az ezekről szóló

igéket. Ő nemcsak magához hívott minket, hanem a Biblia szerint helyet készített számunkra mennyei Atyja házában, ahol az örök menyegzőn örökké Vele ünnepelhetünk. Micsoda meghívás ez, és micsoda ajándék és kiváltság! Mert a kérdés nem az csupán, hogy vendégszerető vagyok-e természetemnél fogva, hanem hogy megváltoztatott-e Krisztus annyira, hogy másokat is befogadjak. A vendégszeretet ugyanis nem valami extra, hanem a kegyelem bizonyítéka életünkben. Pont ezért, amikor legközelebb kinyitjuk az ajtónkat valaki előtt, az ajtónyitás mozzanata is juttassa eszünkbe: Isten sokkalta nagyobb ajtót tárt ki előttünk. Isten Szentlelke segítsen minket, hogy ebben is kövessük Krisztust.

Imádkozzunk!

Nem tudjuk eléggé megköszönni Neked azt, Úr Jézus Krisztus, hogy Te a menyeket odahagyva szolgálai formát vettél fel, és megalázva magadat, olyanná lettél közülünk, mint egy, kivéve a bűnt, azért, hogy minket felemelj, mennyei Atyád házában helyet készíts nekünk, és oda beviess bennünket. Magasztalunk ezért a felfoghatatlan nagy szeretetért. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy a Te vendégséged és mindaz, amit Te adsz, az nem egyszerű dolgokból áll: felbecsülhetetlen kincsekből. Urunk, amikor beszélsz velünk erről, hogy hogyan nyissuk meg szívünket testvéreink és mások előtt, és hogyan gyakoroljuk a vendégszeretetben magunkat, kérünk, előbb mindig emlékeztess arra, hogy Te mit tettél velünk, és hogyan cselekszel értünk.

Kérünk, hogy mindennek elhívése és a hála legyen az, ami ösztönözzön minket az ilyen életre. Ne legyen egy újabb szabály, ami miatt azt gondoljuk, hogy mi jó keresztyének vagyunk, ne legyen egy újabb törvény, ami miatt egymást megítéljük és elítéljük, hogy ez bezzeg nem gyakorolja, hanem legyen Lelkedtől indított dolog ez az életünkben, amelyet örömmel, nem zúgolódva, rendszeresen, tudatosan hadd gyakoroljunk, hadd éljünk meg. Bűnös szívünk és óemberünk akadályoz, sok gátat és falat emel elénk, kérünk, Te rombold le, győzd le újból és újból, alkalomról alkalomra. És erősíts meg minket a belső ember szerint is, hogy a gyülekezetünk közössége ez által is erősödhessen. De kérünk, hogy az evangélium hirdetésében is hadd lehessen ez eszközül számunkra, hadd adjunk betekintést a hitünkbe, életünkbe olyan embereknek is, akik még nem a Tied, de a környezetünkbe helyezted őket, hogy foglalkozzunk és törődjünk velük. Kérünk, ehhez is adj nekünk bátorságot, bölcsességet, szeretetet. Áldunk azért, hogy minden másban is vezetsz bennünket.

Kérünk, hogy legyél gyülekezetünk közösségével. Könyörülj a szenvedőkön, kórházi vagy otthoni betegágyon fekvőkön. Te legyél az ő erejük, erősségük, kegyelmed szerint adj könnyebbiséget és gyógyulást nekik. Eléd hozzuk gyászolóinkat is. Te, aki a minden vigasztalás Istene vagy, legyél az ő vigasztalójuk. És minden terhet és megpróbáltatást hordozóért könyörgünk, Urunk, hadd tapasztaljuk meg igéd csodálatos valóságát, hogy Veled még az iga is könnyű lehet, hiszen valójában Te hordozol minket. Segíts teherhordozókká így válnunk, Rád bízunk magunkat teljesen.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, az ígét, amelyet adsz nekünk nap mint nap, kérünk, hogy egyéni csendességeinkben, gyülekezeti alkalmainkon is legyen áldásod. Eléd hozzuk fiataljainkat, az érettségizőket, áldd meg felkészülésüket és vizsgájukat is.

Áldd meg népünket, egyházunkat, annak vezetőit. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hirdettesd az evangéliumot, hogy minél többen Hozzád térhessenek.

És egyen-egyenként segíts az igéd tükrében megvizsgálni magunkat, Hozzád igazodnunk. Ehhez kérjük valóban Lelked munkáját szívünkben, a Lélek gyümölcsét,

VENDÉGSZERETET

amely örömmel engedelmeskedik a Te akaratodnak. Így formálj és őrizz bennünket addig, amíg magad elé állítasz vagy vissza nem jössz az ég felhőin át, hiszen várunk Téged vissza, és a Veled való szemtől szembe való találkozást is. Addig is minden napon velünk vagy ígéreted szerint, szeretnénk ezért Téged olyan étellel áldani és dicsőíteni, amely Krisztushoz hasonlít, mert a Lélek Őhöz hasonlóvá formál bennünket.

Így őrizz bennünket a hit útján, Őt követve, kegyelmedben!

Ámen.

szöveg: N. L. von Zinzendorf, 1725 | fordítás: Thaly L.
dallam: Bamberg, 1732

821

1. Is - ten szí - vén megpi - hen - ve forrjon szívünk egy - be hát,
Hitünk kar - ja úgy ö - lel - je é - des Meg - vál - tón - kat át!

Ő fe - jünk, mi né - ki tag - ja, Ő a fény, mi szí - ne - i;

Mi cse - lé - dek, ő a gaz - da, Ő mi - énk, ö - vé - i mi.

2. Szeretben összeforrva, egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját s halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, hogy szeretni nem tudunk.
3. Nevelj minket egyességre, mint Atyáddal egy te vagy,
Míg egygé lesz benned végre minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, hogy tanítványid vagyunk.